

Vedervoetige Eksterkropper

Vedervoetige Eksterkropper (NL)
Verkehrtflügelkröpfer (D)
Reverse wing Cropper (GB)
Boulant de Sax Pie (F)

Vedervoetige Eksterkroppers in de kleuren blauw (links) en rood (hierboven).
Geschilderd door de bekende sierduiven-illustrator Joh. Lentink.
Foto's: D.J. Hamer.

Naar aanleiding van het bezoek aan de Belgische kleindierliefhebber Staf Mertens in Kasteren (B), volgt hier een nadere beschouwing over één van zijn rassen; de Vedervoetige Eksterkropper. Met dank aan de Nederlandse speciaalclub voor verstrekte informatie.

Geschiedenis van het ras

Al voor 1880 komen er een aantal varianten van dit ras in Saksen (D) en Boheemen (Oostenrijk) voor. In Saksen lag de nadruk uiteraard op de benaming 'Saksische Eksterkropper' en we mogen aannemen dat de Saksische kropper die meestal in geel- en isabel witgeband voorkwam, toen heel nauw met de ekstervariant verbonden was. Verder werd de Saksische Ekster kropper ook wel Kalotten (Helm) kropper genoemd, terwijl in Boheemen gesproken werd over de Gansel kropper (Gänsel Kröpfer), waarmee een verwijzing werd gemaakt naar de Wener Gansel Tuimelaar, ofwel de Wener geëksteerde tuimelaar. Na 1880 komen we de eerste serieuze meldingen in de literatuur tegen. Zo veronderstelde de ornitholoog Baldamus dat de Saksische Eksterkropper was gemaakt met behulp van de Oud Duitse Kropper en de Hollandse Kropper. In zijn boek 'De Kropper-rassen' van 1929, gaat de schrijver Spruijt mee in die veronderstelling, maar in plaats van de Hollandse kropper is hij van mening dat hiermee de Gentse kropper met de dominicaner (ekster) tekening is bedoeld.

**Rechts: Vedervoetige Eksterkropper, blauw.
1991 - m/o, predicaat U – 97 punten.
Inzender: Comb. Droog. Foto: D.J. Hamer.**

In de eerste jaren van de 20^e eeuw was de (voet) bevederde Saksische Eksterkropper nog erg laag en vlak gesteld, met kortere hals en benen en de krop was ronder en kleiner. Pas na 1925 trad daar echt verbetering in op en ontstond door inkruising met de Engelse kropper een grotere kropper met een verticale stand. Na 1980 werd in Nederland de naam van dit ras aangepast en werd de bevederde Saksische Eksterkropper, de Vedervoetige Eksterkropper genoemd, waarmee er ook duidelijkheid ontstond voor de kaalbenige variëteit, die al Kaalbenige, of gladvoetige Eksterkropper heette.

**Links: Vedervoetige Eksterkropper, geel.
Inzender: Bernard Rappold tijdens de VDT
in 2005. Foto: Mick Bassett.**

**Rechts: Vedervoetige Eksterkropper, zwart.
Inzender: Bernard Rappold tijdens de VDT in
2005. Foto: Mick Bassett.**

Over de Duitse en Engelse naamgeving, respectievelijk '*Verkehrt Flügelkröpfer*' en '*Reverse wing Cropper*' doen nogal wat veronderstellingen de ronde. Het zou te

maken hebben met de grote voetbevedering, maar in 'Onze duivenrassen in woord en beeld' van 1955, door C.A.M. Spruijt, staat volgens mij de meest simpele en meest voor de hand liggende verklaring, namelijk dat de Saksische Eksterkropper aan het einde van de 19^e eeuw - toen de naam Verkehrtflügelkröpfer voor dit ras ontstond - gekruist zou zijn met een geësterde kleurduif, die toen *Verkehrtflügel Farbentaube* werd genoemd.

Links: Vedervoetige Eksterkropper, blauw. Inzender: Bernard Rappold tijdens de VDT in 2005. Foto: Mick Bassett.

Hiermee zou de fraaie diepe kleur zijn ontstaan en de juiste ekstertekening, waarna de naam *Verkehrtflügelkröpfer* aan dit ras werd gegeven en we er van uit mogen gaan dat deze naam te maken had met een 'omgedraaide' vleugeltekening. In plaats van gekleurde slagpennen en een witte harttekening op de rug, was dit bij de *Verkehrtflügelkröpfer* precies omgekeerd.

In 1907 werd in Duitsland door het echtpaar Jahnke in de omgeving van de stad Leipzig de eerste speciaalclub voor de Vedervoetige Eksterkropper opgericht. Een tweede Duitse speciaalclub voor dit ras werd in 1912 opgericht en het was deze speciaalclub die vanaf 1933 de rasbegeleiding serieus ter hand nam. In 1977 waren er in de toenmalige DDR (Oostduitsland) 50 actieve fokkers bij deze speciaalclub aangesloten. De huidige concentratie van de *Verkehrtflügelkröpfer* fokkers treffen we aan in Beieren (Bayern, Duitsland). In die deelstaat zijn niet alleen de meeste fokkers van dit ras en de beste kwaliteit, maar worden ook de meeste dieren op de shows ingezonden.

**Rechts:
Standaardtekening
Vedervoetige Eksterkropper, in
zwart.
Getekend door: Jan de Jong.**

**Rechts: Vedervoetige Eksterkropper rood.
Oude duivin in 1995.
Inzender: M.C. Wuyts.
Foto: D.J. Hamer.**

**Onder: Vedervoetige Eksterkropper, rood.
Oude duivin in 1994. Predicaat F – 96 pnt.
Inzender: M.C. Wuyts.
Foto: D.J. Hamer.**

**Links: Vedervoetige Eksterkropper, rood
m/o.**

Inzender: M.C. Wuyts.

Foto: D.J. Hamer.

Hoofdraskenmerken

Met een vereiste lengte van ± 44 cm., vanaf de punt van de snavel tot aan het uiteinde van de staart gemeten, behoort de Vedervoetige Eksterkropper tot de grote krommers. Voldoende standhoogte en rechte houding dienen heden ten dagen op tentoonstellingen als normaal gezien te worden. De hoog opgerichte houding wordt bepaald door de beenaanzet. Met achter de benen een derde deel van de totale lengte van de duif en een voorpartij die dan uitkomt op 2/3.

Een goede halslengte onderstreept de opgerichte houding. Een lange hals is een vereiste voor de juiste vorm van het blaaswerk, dat peervormig moet zijn, met het breedste gedeelte bovenaan via een lichte taille overgaand in de borst. Uit de naar voren gedragen borst komen de goed geplaatste lange dijbenen, goed zichtbaar, naar voren. De juiste dijbeen positie, samen met de naar voren staande ballon, geeft de Vedervoetige Eksterkropper zijn elegantie. Dikwijls toont de Vedervoetige Eksterkropper deze kenmerken alleen als hij 'aangesproken' wordt. In rust, ook in de kooi, toont deze kropper vaak niet het juiste type. Dijbeen, loopbeen en tenen zijn geheel bevederd.

**Rechts: Vedervoetige Eksterkropper, rood.
Inzender: Frank Barrachina (USA).
Foto: D.J. Hamer.**

De dijbeenbevedering moet lang zijn en tot in de gierhakken doorlopen en vervolgens zonder opening in de lange, volle voetbevedering overgaan. Door de volle gierhakken ontstaat soms de indruk dat de standhoogte niet correct is. Dat dit niet zo is kan men met één handbeweging vaststellen. Het is ook al voorgekomen dat onervaren inzenders veren van het dijbeen getrokken hebben om hierdoor een hogere stand te krijgen. Bij deze dieren is de 'opbouw' dan niet meer correct.

Hals en blaaswerk worden bijna loodrecht omhoog gedragen. De rug moet afhellend zijn en met de niet te brede staart in een rechte lijn lopen. De vleugelsdekken de onderrug goed af en kruisen zich licht op de staart. Een open rug, hangvleugels of 'een te sterk kruisen' zijn dikwijls op te brede schouders terug te voeren. Een in de schouders iets smallere Vedervoetige Eksterkropper toont, ook bij voldoende grootte, altijd elegant.

Links: Vedervoetige Eksterkropper, zwart.

Inzender: M. Michels in 1991.

Predicaat F – 96 punten.

Foto: D.J. Hamer.

**Rechts:
Vedervoetige Eksterkropper, rood.
Inzender: M.J. Wuyts.
Predicaat: 1^e F – 96 punten.
Foto: D.J. Hamer.**

Kleuren

De Vedervoetige Eksterkropper wordt slechts in de vier hoofdkleuren zwart, blauw, rood en geel gefokt. Er zijn ook exemplaren in de kleur roodzilvergeband (maar dan uiteraard zonder banden) en zilver. Enige jaren geleden is geprobeerd om deze kleurslagen in Duitsland gericht te fokken. Zij werden echter niet erkend. Ook zijn er al enkele blauw-zwartgekrasten gesignaleerd. Maar het wordt door de speciaalclub ontraden hier mee verder te fokken, omdat die kleur door inkruising van een ander ras is verkregen en met het instandhouden van de bestaande vier kleurslagen, zijn er al problemen genoeg. Alle kleuren moeten intens, diep en glanzend zijn. Vooral bij de zwarte dieren wordt een intens groenglanzend zwart geëist. Fouten hier zijn: grauwe rugkleuren, zichtbare schilfers in de veren en matte, glansloze vleugels. Helaas zien we steeds meer zwarte Vedervoetige Eksterkroppers met een matte kleur en bijv. een grijze rug. Bij de blauwe dieren wordt een zuiver helderblauw in het hart en de rug nagestreefd. Hier treden maar enkele problemen op. Is de kleur van het hart, zoals gewenst, helderblauw dan zal meestal de kleur van de onderrug sterk vervagen.

Links: Volière met gele en zwarte Vedervoetige Eksterkroppers.

Hieronder in het rood.

**Eigenaar: H. Vleeming.
Foto: D.J. Hamer**

**Links:
Vedervoetige Eksterkropper, zwart.
Inzender: J. Kramer,
bij Avicultura 's Gravenhage 1997.
Predicaat: 1e F – 96 punten.
Foto: D.J. Hamer.**

Dat kan zelfs zover gaan dat de kleur van de onderrug wit wordt, wat niet goed gevonden mag worden. Daartegenover treffen we dieren aan met een iets donkerder hartkleur, bij deze dieren zal de rug dan weer krachtig, zonder onderbreking, doorgekleurd zijn.

In het bijzonder bij de duivinnen is de kleur van het hart zonder uitzondering steeds wat donkerder dan bij de doffers. Omdat deze kleurnuance van de duivinnen nodig is om de als grote fout aan te rekenen 'witte rug' tegen te gaan, moeten duivinnen met een donkere kleur dus in geen geval 'bestraft' worden. De staartkleur van de blauwe dieren geeft over het algemeen nauwelijks problemen. Dat de buitenste vanen van de staartveren iets naar wit kunnen neigen, zoals bij alle blauwe kleurslagen onder de duiven is te zien en is het vermelden eigenlijk niet waard, evenals de naar zwart neigende staartbovenende. Schilf in de staartveren wordt maar weinig aangetroffen, maar indien aanwezig, dan moet dit vermeld worden. Bij de rode kleurslag wordt een intens, gelijkmatig rood vereist, die van het hart over de rug tot aan het einde van de staart doorloopt, zonder onderbreking. Iedere blauwe gloed, of hij nu in de keel, op de borst of onder in de rug voorkomt, is ongeoorloofd en moet bij de beoordeling duidelijk meewegen. Dergelijke dieren moeten ook van de fok worden uitgesloten. Een andere vaak optredende fout bij de rode dieren zijn de schilferige staartveren. Deze kunnen ook een blauwe zweem te zien geven. Bij deze dieren kan met een iets lagere beoordeling worden volstaan. Als er te veel op 'intens rood' gefokt wordt dan bestaat het gevaar dat de veren hun gesloten structuur verliezen, dat wil zeggen, het hart vertoont harige veren. Vaak is bij deze dieren de kleur van de bovensnavel ook niet meer correct.

Links: De snip van deze Vedervoetige Eksterkropper is te groot. Fraaie bovensnavel. Foto: D.J. Hamer.

Hieronder: Een goede snip, maar de onderste bandafscheiding had nog iets strakker kunnen zijn. Veel fokkers zijn hierin specialisten en kunnen dit mooi strak toiletteren. Eigenaar: Joep Sanders. Foto: D.J. Hamer.

In tegenstelling tot deze te donkere rode dieren vinden we ook wel duiven die rijkelijk naar geel neigen. Zij hebben geen intens rode kleur maar meer een zogenaamde steen-rode kleur. Hierbij zal dan dikwijls de kleur van de staart – vergeleken met de kleur op de rug en het hart - lichter worden. Ook hebben deze dieren een lichte, zacht-glanzende kopbevedering. Dergelijke dieren kunnen, als er geen andere fouten te vinden zijn en genoemde kleurproblemen de algemene indruk niet verstoren, toch het predicaat ZG krijgen. Ook bij de gele kleurslag is de wens een gelijkmatige, niet te lichte kleur geel, die ook zonder minder intens te worden, van het hart over de rug tot aan de staart moet reiken. Wordt de gele kleur te intensief gefokt dan worden de hartveren wat los. In het ergste geval splijten de veren zodat zij harig worden. Net als het hierboven genoemde probleem bij de rode kleurslag mogen dergelijke dieren, als er tenminste geen andere fouten te zien zijn, toch het predicaat 'ZG' krijgen.

Links: Een koptekening van een Veder-voetige Eksterkropper, waarop het nodige is aan te merken. De sniptekening moet vrijblijven van het oog en is erg groot en onregelmatig getekend. De zwarte veertjes tussen oog en snavel, ook wel snortekening genoemd, zijn ontsierend. Bovendien lijkt de ondersnavel hier wat donker te worden, hetgeen ongewenst is.

Foto: D.J. Hamer.

Tekening

Bij de ekstertekening zijn hals, schouders, hart, rug, borst en staartveren gekleurd. Het wit aan de buik, vooral aan de borst, loopt tot kort voor de dijbenen waar het

haaks wordt afgesneden en eindigt bij de kiel bij het onderstaartdek, met een scherpe lijn. Verder zijn vleugels, buik, dijbeen- en voetveren wit. De harttekening moet niet te klein zijn, zodat beide vleugels iets smal tonen. Een bijzonderheid bij de Vedervoetige Eksterkropper is de koptekening. Een sieraad is hier de kleurige, snipvormige kopplaat. Een witte band van ongeveer 1,5 tot 2 cm breed, scheidt deze rondom van de gekleurde hals. Vroeger was de kopplaat zo groot, dat zij bijna om het halve oog heen liep. Tegenwoordig willen wij een kleinere kopplaat, die slechts tot aan de bovenste oogrand reikt. Bij de kleurslagen rood en geel kan men, tenminste bij topdieren, een ongeveer één millimeter brede witte streep tussen kopplaat en ogen eisen. Is deze op beide zijden gelijk, dan kan men de kopplaat als 'ideaal' aantekenen. Wordt deze koptekening bij de kleurslagen zwart en blauw nagestreefd dan bestaat het grote gevaar dat de kleur van de bovensnavel minder wordt. Reikt de kopplaat bij deze laatste kleurslagen in het voorste deel tot aan de ogen, dan is de kopplaat als correct aan te tekenen. Ook in deze kleurslagen zijn er dieren met een witte streep boven de ogen, dit zijn echter uitzonderingen. Er wordt door de speciaalclub enige tolerantie bij het beoordelen van de kopplaat verzocht; het ras is al moeilijk genoeg. Bij de koptekening hoort ook de kleur van de snavel.

Volgens de standaard dient de snavel licht, ook wel vleeskleurig genoemd, te zijn, waarbij de zwarten en blauwen een donkere bovensnavel moeten hebben. Hier ligt dikwijls het probleem. Zoals al eerder gezegd, is de kleur van de snavel aan de koptekening gekoppeld. Hebben we een 'ideale kopplaat' dan is dikwijls de bovensnavel niet geheel doorgekleurd. Ook zien we vaak dieren bij wie de bovensnavel diep doorgekleurd is, maar waar de onderkant van de bovensnavel tot aan de aanzet donker is, maar onder de neusdoppen, in de neusgaten, is nog een klein licht vlekje te zien, hetgeen zo'n dier (indien verder correct) niet van het predicaat ZG mag afhouden. De kleur van de bovensnavel moet gelijkmatig diepzwart of blauw zijn. Als bij rood (zelden bij geel) een aangetipte, ook wel aangebrande of aangeslagen bovensnavel wordt gezien, dan geldt dit als een ernstige fout. Bij rood en geel moet de snavelkleur correct zijn.

Rechts: Vedervoetige Eksterkropper, zwart. Een mooie duivin van W. Michels. Ingezonden tijdens Ornithophilia van 1991. Foto: D.J. Hamer.

Ogen en oogranden

De ogen van een Vedervoetige Eksterkropper zijn donker. Als de kopplaat te groot wordt, dan kunnen de ogen soms gedeeltelijk gekleurd worden; het z.g. gebroken oog. Duiven met dergelijke fouten horen niet op tentoonstellingen thuis, maar kunnen voor de fok nog waardevol zijn, mits gekoppeld aan de juiste partner. Bij dergelijke experimenten is een goede fokboekhouding een vereiste, zodat men niet op een 'verrassing' stuit. De oogrand moet smal en licht vleeskleurig zijn. Sommige fokkers beweren dat de kleur van oogranden door het voer kan worden beïnvloed. Bij de zwarte en blauw kleurslagen kan een te grote kopplaat de kleur van de oogranden beïnvloeden.

De huidige stand van het ras

De kleurslagen onderling verschillen nogal voor wat betreft de fokstand. Zo zagen we bij gelegenheid van het 40-jarig jubileum van de Duitse speciaalclub dat de gele kleurslag de meest doorgefokte kleurslag is. Hiervan worden jaarlijks voorbeeldexemplaren in type, stand, voetbevedering, blaaswerk, kleur en tekening gepresenteerd. De eisen die aan de tentoongestelde dieren gesteld worden zijn hiermee in overeenstemming. In deze kleurslag vindt men de meeste U-dieren. Ook in de zwarte kleurslag treffen we al jaren voorbeeldexemplaren aan. Dit gegeven is daarom zo verbazingwekkend omdat bij de zwarte kleurslag daadwerkelijk grotere problemen voorkomen, zoals hiervoor beschreven bij de fok. Ook bij de zwarte dieren kunnen - beter gezegd moeten - daarom zeer hoge eisen aan de topdieren gesteld worden. Meestal moet echter bij de zwarte dieren de voorpartij, vooral in de borst, nog iets meer gestrekt zijn. De blauwe dieren zijn voor wat betreft de kwaliteit bijna gelijk aan de zwarte, ofschoon de fok hier toch iets meer problemen met zich meebrengt. Over het algemeen zijn de blauwe dieren iets sterker dan de zwarte dieren, waardoor zij de indruk maken niet zo 'elegant' te zijn als de zwarte of zelfs de gele dieren. Soms is dat de reden dat deze kleurslag iets minder zwaar wordt beoordeeld dan bijv. de zwarte. Gezien de grote moeilijkheden bij de fok zijn de blauwe dieren in aantal niet zo sterk vertegenwoordigd op tentoonstellingen als de andere kleurslagen. De rode kleurslag is, voor wat betreft de kwaliteit, tegenwoordig net zo goed als de andere kleurslagen.

De verkeerde oogrand kan men bij jonge dieren van 10 tot 14 dagen het beste zien. Toch is het af te raden, om zo vroeg al te selecteren. Het kan soms wel twee tot drie jaar duren, voordat de oograndkleur egaal is.

**Links: Jonge Vedervoetige Eksterkropper bij Staf Mertens.
Foto: Aviculture Europe.**

Broeden

Men kan het beste vóór het koppelen de voetbevedering afknippen en de dieren geen broedschotels geven. De beste ervaringen zijn opgedaan met een vierkante bak van 8 cm hoog en 25 x 25 cm. breed. Deze wordt, na te zijn gevuld met piepschuim of iets dergelijks, met een dubbele stof (jute of een andere natuurlijke stof, echter geen nylon) zodanig

bespannen dat er een ondiepe kuil ontstaat. Doordat de voetveren zijn afgeknipt kunnen de dieren zich gemakkelijker bewegen op het nest en worden er bijna geen eieren uit het nest gewipt, wat bij onze kroppers anders nogal eens het geval is. Het is aan te raden voor aanvang van de fok een mestonderzoek te laten doen om eventuele ziektes vroegtijdig op te kunnen sporen. Alleen gezonde en sterke dieren voor de fok gebruiken. Als het tweede ei is gelegd, dan moeten de dieren tijdens het broeden niet onnodig gestoord worden. De Vedervoetige Eksterkropper is een zeer goede broeder en brengt zijn jongen met zorg groot. Zijn de jongen eenmaal geringd, dan kan men ze het beste van tijd tot tijd in de hand nemen om aan de fokker te wennen. Zodra de jonge duiven van de ouders af zijn, is het raadzaam om ze steeds regelmatig in de tentoonstellingskooi te zetten, zodat ze ook hieraan wennen. Zolang de dieren hun volledige, lichamelijke ontwikkeling nog niet hebben bereikt moet de fokker de dieren niet stimuleren hun krop op te blazen, dit om het zogenaamde 'buikblazen' (misvormde kropontwikkeling; niet peervormig omhoog gericht) te voorkomen. Een beginnende fokker moet geduld hebben en niet, als na een tweetal jaren het gewenste resultaat nog niet is bereikt, reeds de moed opgeven. Het is nu eenmaal geen gemakkelijk dier om te fokken, vele factoren spelen een rol. Bij de waardering van de vogel worden hoge eisen gesteld aan type, stand, houding, tekening en voetbevedering. Als men een dier heeft gefokt dat aan al deze eisen voldoet, is de vreugde echter des te groter.

Verzorging

De verzorging van de vedervoetige Eksterkropper is een maatgevende factor, zo niet het visitekaartje van de fokker. Een schoon hok moet vanzelfsprekend zijn; voetbevederde duiven hebben nu eenmaal meer zorg nodig dan kaalbenigen. Men moet er op letten dat het hok niet overbevolkt is. Afgebroken voetveren of gierhakken moeten 7 à 8 weken vóór een tentoonstelling uitgetrokken worden om op de betreffende tentoonstelling een gesloten voetwerk te kunnen laten zien. Zijn de voetveren vuil, dan is het aan te raden 3 à 4 dagen voor het inkooien bij de tentoonstelling de voetveren te wassen om op de tentoonstelling goed te voorschijn te kunnen komen. Aan te bevelen is het om houtkrullen of schaafsel in de trainingskooien te gebruiken om de voetbevedering zo schoon mogelijk te houden. Om de tekening te corrigeren is een rustige hand nodig. Zijn kwaliteit, verzorging en training goed, dan zal dit door de keurmeester beloond worden met een evenredig goed predicaat. De algemene indruk zal bij de keuring van de Vedervoetige kropper doorslaggevend zijn, d.w.z. het blaaswerk, de houding, de stand, het voetstuk, de tekening en de kleur.

Bovenstaande informatie is mede ontleend uit:

- Artikel '40 Jahre S.V. der Verkehrrflügelkröpfer 1950 - 1990' door Eduard Weber, SR.
Vertaling: Rinus Wuijts, maart 2007.
- 'De Kropperrassen' 1929, door C.A.M. Spruijt.
- 'Onze duivenrassen in woord en beeld' van 1955, door C.A.M. Spruijt.
- 'Alles über Rassetauben' van 2001, door Erich Müller.

Voor meer informatie kunt u altijd contact opnemen met de speciaalclubs:

Vereniging van Eksterkropperfokkers

M.C. Wuyts
Heesterdijk 8
5711 PW Someren - Nederland
Tel.: 0492-332015

Sonderverein Verkehrrflügelkröpfer (gegr. 1907)

Ludwig Staimer
Arnulfstr. 273/IV
80639 München - Duitsland
Tel.: 0049 (0) 89 / 1 78 49 27

STANDAARD: VEDERVOETIGE EKSTERKROPPER (VERKEHRTFLÜGEL KRÖPFER)

Herkomst: Duitsland, Saksen en Thüringen.

Algemeen voorkomen: Een grote, imposante, hoog opgerichte kropper met zware voetbevedering.

Kop: Smal, middellang met gewelfd voorhoofd en goed geronden achterkop.

Ogen: Donker met smalle vleeskleurige oogranden.

Snavel: Gemiddelde lengte, sterk aan de basis. Bij zwart en blauw lichte ondersnavel en donkere bovensnavel. Neusdoppen zijn ontwikkeld maar nooit grof.

Hals: Lang met een breed aangezette ballon, waarvan de grootste omvang aan de bovenzijde is.

Borst: Niet vooruitredend en toont bij de kropovergang een lichte taille.

Rug: Niet te breed tussen de schouders, naar de staart sterk afhellend en smaller.

Vleugels: Niet te breed, wel lang de rug goed afdekkend. Vleugeleinden mogen elkaar raken of licht kruisen.

Staart: Niet te breed, afhellend in lijn met de rug verlangd.

Benen: Relatief lang, niet breed staand. Dijen iets naar voren gebogen. Gierhakken vol, voetbevedering goed ontwikkeld (breed en dik) en gesloten.

Kleuren: Zwart, rood, geel en blauw.

Kleur en tekening: Lakkleuren en worden met veel glans verlangd. Blauw gelijkmatig in gebruikelijke tint. Kleur aftekening is scherp en regelmatig. Gekleurd zijn: achterkop, hals, borst tot ca. 2 cm vóór de dijen, schouders (hart), rug, staart, met boven- en onderstaartdek (kiel) en een boven de neusdoppen beginnende breed aangezette snip, bij voorkeur de oogrand niet rakend en ca. 2 cm voor de gekleurde kop eindigend. Gekleurde schouderbevedering vormt van bovenaf gezien een hart. De kopaftekening is ca. 1 cm onder de ogen en snavel. Overige bevedering is wit.

Fouten: Plomp en klein type, vlakke lage stand, onvoldoende actie en ballon, grove, roodachtige of aangelopen oogranden, opgetrokken staart, onvoldoende dij- en voetbevedering, witte slab, schimmel in staart, witte veren in gekleurde of gekleurde veren in witte veervelden, witte rug en matte kleur.

Volgorde van belangrijkheid: Type en stand, actie, hals en beenlengte, ballon, voetbevedering, tekening, kleur.

Ringmaat: 11 mm

Cadeautip! Een zeer compleet en rijk

geïllustreerd boek over Genetica bij Duiven!

Kijk voor alle informatie in de rubriek Allerlei.

